

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PROSCRIȘII
S. E. HINTON

S. E. Hinton s-a născut în 22 iulie 1948 și a devenit cunoscută ca scriitoare odată cu publicarea romanului *Proscrișii*, în 1967, scris pe când autoarea avea doar 15 ani. Inspirat de lupta între două bande de tineri de la liceul Will Rogers din Oklahoma, romanul s-a impus ca una dintre cele mai bune scrieri pentru adolescenți. Autoarea a publicat sub inițialele S. E. (Susan Eloise) la sugestia editorului, pentru a evita discriminările sexiste ale cronicilor vremii, dar chiar și după succesul înregistrat cu această carte, Hinton și-a păstrat semnătura sub care a devenit cunoscută publicului. Următorul titlu, *That Was Then, This Is Now*, a venit după trei ani de pauză. I-au urmat apoi *Rumble Fish* și *Tex*. După succesul înregistrat cu primul său roman, au urmat și adaptările cinematografice – *Proscrișii*, în regia lui Francis Ford Coppola, având, ca și cartea, un impact răsunător.

În 1988 S. E. Hinton a primit distincția *Margaret Edwards Award* pentru contribuția la literatura pentru tineri și adolescenți.

CĂRȚI CULT
S. E. HINTON
PROSCRIȘII

Traducere din engleză și note
de Shauki Al-Gareeb

Redactori: Iulia Pomagă, Mădălina Vasile

Tehnoredactor: Angela Ardeleanu

Copertă: Alexandru Daș

**Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României.**

ISBN 978-973-124-966-7

S.E. HINTON

The Outsiders

Copyright © S.E. Hinton, 1967

Copyright renewed © S.E.Hinton, 1995

All rights reserved

© **youngart**, 2013, pentru prezenta ediție

youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Jimmy

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1

Când am ieșit din întunericul sălii de cinema în lumina puternică a soarelui, aveam doar două lucruri în minte: Paul Newman și cum să ajung acasă. Îmi doream să semăn cu Paul Newman – el are un aer de om dur, iar eu nu –, însă nu cred că arătam cu mult mai rău. Am părul șaten deschis, aproape roșcat, iar ochii, gri-verzui. Mi-aș fi dorit să fie mai gri, pentru că îi urăsc pe majoritatea tipilor cu ochii verzi, dar trebuie să mă mulțumesc cu ce am. Părul meu e mai lung decât la majoritatea băieților, tuns la spate și lung în față și pe laterale, însă eu fac parte dintre unșuroși, iar băieții din cartierul meu nu prea se deranjează să se tundă. În plus, arăt mai bine cu părul lung.

Drumul până acasă e lung și nu aveam pe nimeni alături, dar, oricum, de obicei prefer să fiu singur, fără vreun motiv anume, doar pentru că îmi place să urmăresc filmele fără să fiu deranjat, astfel încât să intru în atmosferă și să pot trăi alături de actori. Când văd un film cu cineva e cam incomod, ca atunci când o persoană încearcă să citească o carte peste umărul tău. În această privință sunt diferit. Vreau să spun, fratele meu mai mare, Soda, care merge pe șaptesprezece ani, nu pune niciodată mâna pe vreo carte, iar fratele meu cel mai mare, Darrel, căruia noi îi spunem Darry, muncește din greu și prea mult pentru a mai putea fi captivat de o poveste sau pentru a putea desena ceva, dar eu nu sunt ca ei. Și nimeni din gașca noastră nu se dă în vânt după filme sau cărți așa ca mine. La un moment

Respect dat trăiam cu senzația că eram singura persoană din lume care făcea asta. Așa că preferam să fiu singur.

Soda măcar încearcă să înțeleagă, ceea ce e mai mult decât face Darry. Soda e unic în felul lui; el înțelege aproape tot. De pildă, nu zbiară la mine tot timpul, ca Darry, și nici nu se poartă cu mine de parcă aş avea șase ani, nu paisprezece. Îl iubesc pe Soda mai mult decât pe oricine, ba chiar mai mult decât pe mama și pe tata. El e mereu optimist și zâmbitor, în vreme ce Darry e serios și grav și zâmbește foarte rar. Însă, la douăzeci de ani cât are, Darry a trecut prin multe și a fost nevoit să se maturizeze mai repede. Sodapop n-o să se maturizeze niciodată. Nu știu care variantă e mai bună. O să aflu într-o bună zi.

În orice caz, mă îndreptam spre casă, gândindu-mă la film, iar apoi, deodată, mi-am dat seama că ar fi fost mult mai bine dacă mai era cineva cu mine. Unsueroșii nu pot merge singuri multă vreme, altminteri sunt mardiți sau apare cineva și strigă „Unsueros!“, ceea ce nu te încălzește prea tare, dacă înțelegeți la ce mă refer. Suntem mardiți de către Soci. Nu știu sigur cum se pronunță, dar e abrevierea pentru Sociali, aristocrații, copiii de bani gata din partea de vest. Termenul de „unsueros“ este folosit pentru a ne clasifica pe noi, băieții din partea de est.

Suntem mai săraci decât Socii și decât cei din clasa de mijloc. Cred că suntem și mai sălbatici. Nu ca Socii, care îi mardesc pe unsueroși și distrug case și dau petreceri ca să se distreze și care azi apar în ziar ca fiind o rușine publică, iar mâine ca fiind cele mai importante valori ale societății. Noi, unsueroșii, suntem un fel de huligani; furăm, conducem mașini vechi și tunate, prădăm benzinării, iar din când în când ne luăm la bătaie cu Socii. Dar asta nu înseamnă că eu fac dintr-astea. Darry m-ar omori dacă aş intra în belele cu poliția. De când mama și tata au murit într-un accident de mașină, noi trei putem rămâne împreună numai dacă ne purtăm cum trebuie. Așa că,

pe cât posibil, eu și Soda stăm departe de probleme și avem grijă să nu fim prinși atunci când o-ncurcăm. Vreau doar să spun că cei mai mulți dintre unsuroși fac astfel de lucruri, așa cum alegem să purtăm părul lung și să ne îmbrăcăm în blugi și tricouri sau ne lăsăm cămășile scoase din pantaloni și purtăm jachete de piele și teniși sau ghete. Nu spun că unii sau alții sunt mai buni; pur și simplu așa stau lucrurile.

Aș fi putut să aștept ca Darry sau Sodapop să iasă de la muncă și să merg cu unul dintre ei la film. Ar fi mers cu mine sau m-ar fi condus acolo cu mașina sau pe jos, cu toate că Soda nu are răbdare să stea pe un scaun suficient cât să se delecteze cu un film, iar pe Darry l-ar plictisi de moarte. Darry crede că are destule probleme cât să nu-i mai pese și de ale altora. Sau aș fi putut să merg alături de cineva din gașcă, unul dintre cei patru băieți cu care eu, Soda și Darry am crescut și pe care îi considerăm ca făcând parte din familie. Ne avem ca frații; când crești într-un cartier atât de unit cum e al nostru, ajungi să te cunoști foarte bine cu ceilalți. Dacă m-aș fi gândit la asta, l-aș fi putut suna pe Darry, iar el ar fi venit și m-ar fi luat cu mașina, sau, dacă l-aș fi rugat, ar fi venit să mă ia cu mașina Two-Bit Mathews, un alt tip din gașca noastră, dar uneori nu prea îmi folosesc mintea. Când fac dintr-astea îl înnebunesc pe Darry, căci se presupune că sunt deștept; iau note bune și am un coeficient de inteligență ridicat și toate alea, dar nu-mi folosesc mintea. În plus, îmi place să merg pe jos.

Approape că mă hotărâsem că totuși nu prea îmi place așa de mult, când am zărit un Corvair roșu urmărindu-mă. Mai aveam vreo două străzi până acasă, așa că am iuțit pasul. Nu fusesem niciodată mardit, însă îl văzusem pe Johnny după ce patru Soci puseseră mâna pe el, iar lucrurile n-au stat prea bine. După acel incident, Johnny se temea până și de umbra lui. Avea șaisprezece ani pe-atunci.

Știam că n-avea niciun rost – la mersul rapid mă refer – chiar înainte ca acel Corvair roșu să oprească lângă mine și cinci Soci să iasă din el. M-am speriat de-a binelea – pentru cei paisprezece ani ai mei sunt destul de pitic, cu toate că sunt bine clădit, iar băieții ăia erau mai mari ca mine. Am strâns pumnii și m-am aplecat, întrebându-mă dacă aș putea scăpa luându-mă cu ei la bătaie. Mi-am amintit de Johnny – cu fața toată zgâriată și învinețită și țin minte cum plângea, când l-am găsit aproape inconștient pe terenul acela abandonat. Johnny nu ducea o viață tocmai fericită la el acasă, așa că nu plângea chiar din orice.

Transpiram în draci, cu toate că mi-era frig. Îmi simțeam palmele alunecoase și sudoarea alunecându-mi pe spate. Mi se întâmplă asta când sunt speriat rău. Am aruncat o privire prin jur, căutând o sticlă de suc sau un băț sau orice altceva – odată, Steve Randle, cel mai bun prieten al lui Soda, s-a luat la bătaie cu patru tipi și le-a ținut piept cu o sticlă de suc spartă –, dar nu vedeam nimic. Așa că am stat ca un mototol în timp ce mă înconjurau. Nu-mi folosesc suficient mintea. Mergeau încet, tăcuți, zâmbitori.

— Salut, unsoare, a spus unul dintre ei pe un ton mult prea prietenos. Unsuosule, o să-ți facem o favoare. O să-ți tundem tot păru' ăla lung și dat cu gel.

Tipul purta o cămașă din bumbac. Mi-o amintesc și-acum. Bumbac albastru. Unul dintre ei a râs, iar apoi m-a înjurat printre dinți. Nu-mi venea nimic în minte să spun. Nu prea ai ce spune când aștepți să fii cotonogit, așa că mi-am ținut pliscul.

— Unsuosule, ai nevoie de-o tunsoare?

Tipul blond, de statură medie, a scos din buzunarul de la spate un cuțit automat, deschizându-i lama.

Într-un târziu, mi-a venit în minte ceva de spus:

— Nu.

Am dat înapoi, îndepărtându-mă de cuțit. Desigur, m-am izbit de unul dintre ei. M-au pus la pământ într-o

secundă. Măinile și picioarele îmi erau țintuite, iar unul dintre tipi stătea pe pieptul meu, sprijinit pe genunchi și pe coate, și trebuie să fii nebun să crezi că așa ceva nu doare. Simțeam miros de aftershave English Leather și de tutun vechi, și mă întrebam prostește dacă nu cumva o să mă sufoc înainte să-mi facă ceva. Mi-era atât de teamă, încât îmi doream să mi se întâmple asta. M-am luptat să scap și aproape că am reușit pentru o clipă, dar apoi și-au înăsprit strânsoarea, iar cel care stătea pe pieptul meu mi-a tras câteva palme. Așa că am rămas nemișcat, înjurând printre icnete. Cineva mi-a pus lama unui cuțit la gât.

— Ți-ar plăcea să înceapă tunsoarea de sub bărbie?

Atunci mi-am dat seama că puteau să mă omoare. Am luat-o razna. Am început să țip, strigându-i pe Soda, pe Darry, pe oricine. Unul mi-a acoperit gura cu mâna și l-am mușcat cât de tare am putut, până când am simțit gustul sângelui care îmi curgea printre dinți. Am auzit o înjurătură și am fost lovit din nou, după care mi-au îndesat o batistă în gură. Unul dintre ei spunea întruna:

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă-l să tacă!

Apoi s-au auzit strigăte și zgomot de pași, iar Socii s-au ridicat și m-au lăsat acolo abia respirând. Am rămas întins pe jos și m-am întrebat ce Dumnezeu se întâmpla – oamenii săreau peste mine și alergau, iar eu eram prea amețit ca să deslușesc ceva. Apoi, cineva m-a apucat de subrațe și m-a ridicat în picioare. Era Darry.

— Ponyboy, ești bine?

Mă tot scutura, iar eu îmi doream să se oprească. Eram și-așa amețit. Totuși, mi-am dat seama că era Darry – pe de-o parte datorită vocii, pe de alta fiindcă Darry e întotdeauna aspru cu mine, chiar și când nu vrea să fie.

— Sunt bine. Nu mă mai zgâlțâi, Darry, sunt bine.

S-a oprit imediat.

— Îmi pare rău.

Nu-i părea rău cu adevărat. Lui Darry nu-i pare niciodată rău pentru ce face. Mi se pare amuzant că seamănă leit cu tata și se comportă total diferit. Tatăl meu avea doar patruzeci de ani când a murit și arăta de douăzeci și cinci, și mulți oameni credeau că el și Darry erau frați, nu tată și fiu. Însă ei doi semănau doar fizic – tata nu era niciodată aspru cu cineva.

Darry are aproape un metru nouăzeci, e lat în umeri și musculos. Are părul șaten închis, ondulat în față și drept la spate – exact ca al tatei –, însă ochii îi sunt unici: două bucați spălăcite de gheață albastră-verzuie. Are o privire tăioasă, la fel ca tot ce-i stă în fire. Pare mai mare de douăzeci de ani – dur, indiferent și isteț. Ar fi cu adevărat chipeș dacă n-ar avea ochii atât de reci. Nu înțelege decât lucrurile foarte simple. Dar îl duce capul.

M-am așezat din nou, frecându-mi obrazul care mă durea cel mai tare. Darry și-a strâns mâinile pumn în buzunare.

— Nu te-au rănit prea tare, nu?

Ba da. Mă ustura și mă durea, iar pieptul îmi era inflamat și eram atât de agitat, încât îmi tremurau mâinile și voiam să zbier, dar nu-i poți spune astfel de lucruri lui Darry.

— Sunt bine.

Sodapop a venit înapoi alergând, și mi-am dat seama că toate zarva pe care o auzisem fusese pricinuită de băieții care mă salvaseră. S-a așezat lângă mine, examinându-mi capul.

— Te-ai cam tăiat, nu-i așa, Ponyboy?

L-am privit absent.

— Serios?

A scos o batistă, i-a udat un colț cu limba și mi-a apăsato ușor pe tâmplă.

— Sângerezi ca un porc tăiat.

— Pe bune?